

И народа поздравлява
Своя Царь Великъ,
И небето заехтява
Отъ радостенъ вѣкъ:

Старцитѣ отъ умиленѣе
Ронятъ сълзи тамъ,
И да паднатъ на колѣне
Сдържатъ се едвамъ.

И дѣвойкитѣ напети
Даватъ му цвѣтя,
И цалуватъ му ржцѣтъ
Малкитѣ дѣца.

И майкитѣ тамъ повдигатъ
Рожбитѣ си съ жаръ
И го сочатъ и имъ викатъ:
Вижте нашия Царь!

А пѣкъ Царя като гледа,
Какъ народъ милѣй,
Като баща между чеда
Тихо сълзи лѣй.¹⁾

Царьтъ не забрави своята армия, която продължаваше по роднитѣ балкански височини да довършва възложеното ней освободително дѣло на България. Отъ тукъ Той благодареше и за извършенитѣ велики подвизи на Шипка и Плѣвенъ, подвизи на „богатири“, незабравими за родната имъ майка Русия, за братята имъ българи и Славянския миръ. Той издаде слѣдния приказъ по войскитѣ:

¹⁾ Ив. Вазовъ, — Избавление, стих. „Царьтъ въ Свищовъ“, стр. 13.